Een sterk verlangen naar verlossing

Psalm 61: 5-6
Psalm 27: 3
Psalm 56: 5
Psalm 116: 10
Psalm 134: 3
Psalm 61: 3-4

Lezen: Psalm 27: 4-9

Tekst: Psalm 61: 5 en 6

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit morgenuur in de naam van de Heere, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, die trouw blijft tot in eeuwigheid en die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem die is en die was en die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Lieve gemeente, het was op een morgen dat de Engelse predikant Augustus Toplady voor het open raam van zijn studeerkamer stond. Wat was die man moedeloos. Wat zat hij in over de toestand van de kerk, en daarbij ontdekte hij ook hoe het was in zijn eigen ziel. Hij kon wel zingen met de dichter: *Duizend zorgen, duizend doden, kwellen mijn angstvallig hart*. Terwijl hij daar voor het open raam stond, werd zijn aandacht getrokken naar een vogeltje dat ergens hoog in de bomen van de pastoriestuin zat. Wat zong dat vogeltje mooi, een lied tot eer van God. Plotseling stopte dat prachtige gezang en vloog het vogeltje verschrikt weg. Wat was er aan de hand? Toplady zag het wel: er kwam een grote havik aangevlogen, die het op dat kleine vogeltje gemunt had. Dat zou een gemakkelijke prooi zijn. Maar dat kleine vogeltje was sneller dan de havik. Weet je wat hij deed, jongens en meisjes? Het is echt gebeurd. Dat vogeltje vloog recht op het open raam af, waarachter de dominee stond. In die tijd droegen predikanten geen pak zoals ik nu, maar een lange mantel die tot op de grond reikte. Dat vogeltje vloog zo in een van de plooien van die mantel. Nee, daar durfde de havik niet te komen. Daar was dat kleine vogeltje veilig.

Toplady werd er stil van. Hij zag in dat vogeltje iets van zijn eigen beeld. Hij werd ook zo opgeschrikt en zag zoveel doodsgevaren om zich heen. Maar toen kreeg hij door het vliegen van dat vogeltje in de plooi van zijn mantel een beschamende les. Hij begreep direct: met al mijn zorgen, met al mijn noden, met al mijn zonden moet ik vluchten tot God. Hij boog zijn knieën en vond een schuilplaats bij God. Het dreef hem zelfs tot het schrijven van een lied, waarvan de eerste regels zo bekend klinken: *Rots der eeuwen, troost in smart, laat mij schuilen aan Uw hart*. Een sterk verlangen kwam bij dit moedeloze kind van God, om bij die grote God, onder Zijn vleugelen veiligheid, troost en rust te mogen vinden.

Van zo'n sterk verlangen spreken ook de verzen 5 en 6 van Psalm 61. Vorige week hebben we vers 2 tot en met 4 overdacht. Dat noemden wij een indringend gebed om verlossing. En vanmorgen vers 5 en 6, waarin wij een sterk verlangen naar verlossing horen. Dat is dan ook het thema voor de prediking.

Een sterk verlangen naar verlossing.

Het kwam tot uiting vanwege

1. De plaats die David begeerde,
2. De geloften die David deed,
3. De erfenis die David kreeg.

1. De plaats die David begeerde

Ja, David was in grote ellende terechtgekomen. Hij moest vluchten voor zijn eigen zoon Absalom. Hij was als een balling terechtgekomen helemaal aan de grenzen van het beloofde land, in het Over Jordaanse, op de hoogvlakte. Daar zat hij tussen de grote rotsen in zo'n kloof. En daar klonk zijn geschrei tot God: *O God, hoor mijn geschrei, merk op mijn gebed. Van het einde des lands roep ik tot U als mijn hart overstelpt is.* Daar in die kloof, tussen die hoge steile rotsen, moest David opnieuw zijn totale afhankelijkheid van God inleven. Terwijl hij daar stond in zijn totale afhankelijkheid, te staren naar die rots die voor hem te hoog zou zijn, bracht de Heilige Geest de vroegere verlossingen in zijn herinnering. Dat wekte wat in het hart van David. Hij kreeg hoop en verwachting dat diezelfde God ook nu weer verlossing zou kunnen geven. O, wat verlangde David om bij God te mogen schuilen. Wat verlangde hij naar de gemeenschap met zijn God, die zijn Rotssteen is geweest, zijn Toevlucht in benauwdheden, een sterke Toren, maar die op dit moment voor David te hoog leek.

Gemeente, terwijl hij daar aan het bidden was en terwijl de hoop en verwachting in zijn hart begon te gloren dat er weer verlossing zou komen, werd het nog sterker in zijn hart. Want bij de hoop en de verwachting die de Heilige Geest in zijn hart werkte, werkte de Geest ook het geloof dat de verlossing zeker zou komen. Dan zijn we bij vers 5. Daar hoor je hem in volle zekerheid zeggen, terwijl er nog niets veranderd is: *Ik zal in Uw hut verkeren in eeuwigheden, ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen*. O, David kreeg weer zo'n krediet op de Heere, dat het voor hem zeker werd dat de Heere hem verlossen zou. Maar die zekerheid versterkte des te meer zijn verlangen om daadwerkelijk verlost te mogen zijn uit de ellende waarin hij zich nu bevond.

Dat blijkt zo mooi uit de Hebreeuwse werkwoordsvormen die hier in vers 5 worden genoemd. Ze spreken niet alleen van de zekerheid dat de verlossing zou komen, maar ook van dat sterke verlangen dat die verlossing daadwerkelijk zou komen. Want wij kunnen vers 5 ook als volgt vertalen: *Laat mij verkeren in Uwe hut in eeuwigheden, en laat mij toch de toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen.* O, wat een sterk verlangen was er in het hart van David om verlost te worden.

En wat was die verlossing dan die hij concreet voor ogen had? Dat hij weer naar huis kon gaan. Dat hij weer op kon gaan naar de Godsstad Jeruzalem, op die plaats waar de doodsgevaren zouden wijken. Dat hij in de Godsstad Jeruzalem weer naar de tent kon, naar de tabernakel. De plaats waarvan David zo goed wist dat de Heere Zich op een hele bijzondere wijze aan een mensenkind wil openbaren. De plaats waar David zo dikwijls onderwijs heeft gekregen. De plaats waar alles sprak van de geestelijke verlossing. Dat is de plaats waar het altaar stond, de plaats waar het bloed der verzoening vloeide, de plaats waar God juist op grond van dat offer gemeenschap wilde hebben met een arme zondaar. Kijk, die plaats begeerde David. Dat was voor hem verlossing uit zijn ellende. En hij wist het, wegens de almacht van God: *Ik zal in Uw hut verkeren in eeuwigheden, en ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen*.

Hij zegt allereerst: *Ik zal in Uw hut verkeren*. En dan wordt er een woord gebruikt dat ook 'tent' betekent. Dat wijst op die tent in de stad Jeruzalem waar de Ark des Verbonds stond, de tabernakel dus. Daar wil hij zijn. En wat wil hij daar ervaren? Dat hij de toevlucht mag nemen in het verborgene van de vleugelen van de Heere. Dat is een prachtige belijdenis, een hele diepe uitspraak die David hier doet. Hij begeerde de toevlucht te nemen in het verborgene van de vleugelen van de Heere.

Deze woorden, gemeente, roepen een beeld op. Eigenlijk drie beelden. Probeer het maar te onthouden, jongelui, want vanavond bij de preekbespreking kom ik er even op terug. Eigenlijk roepen deze woorden drie beelden op. In de eerste plaats het beeld van een vogel die inderdaad vleugels heeft. Waarbij de eieren zijn uitgebroed en de jongen geboren zijn. Bij gevaar kunnen die jongen onder de vleugelen van die moeder de toevlucht nemen. En dan zijn ze veilig. Dat is de eerste betekenis.

De tweede betekenis die we in de Bijbel tegenkomen, brengt ons bij een oosterse bruiloft. Als een man en een vrouw in het huwelijk waren getreden, deed de bruidegom zijn prachtige bruiloftskleed, zo'n prachtige gekleurde mantel, open en sloeg als het ware die mantel open, zodat zijn mantel, die hij met zijn beide handen beet hield, als het ware twee vleugelen vormde. Dan liep hij tot de bruid. Zo heb ik het wel eens meer uitgelegd. En dan ging hij met die mantel om zijn bruid heen, zodat die bruid onder de mantel samen met de bruidegom verkeerde, en als het ware onder de vleugelen van die mantel een plaatsje mocht krijgen. Als dat moment aanbrak op zo'n huwelijksdag zei de bruidegom zo zachtjes tegen zijn bruid, onder de vleugelen van zijn mantel: *O mijn bruid, vanaf nu ben je van mij, en ik ben van u, en ik zal er altijd voor je zijn*. Kijk, met dat beeld voor ogen ging ook Ruth eens naar de akker van Boaz en ging ze aan zijn voeten liggen. Toen Boaz haar bemerkte, zei ze: *Ik ben Ruth, uw dienstmaagd; breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de losser*. Dat is het tweede beeld: dat een bruidegom zijn mantel om de bruid heen slaat, alsof ze onder zijn vleugels mag verkeren.

Nu is er in de Schrift nog een derde betekenis te vinden, die prachtig past bij onze tekst: *Ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen*. Ik vind dat een beeld dat nog het mooist past bij de woorden van onze tekst, als David uitspreekt dat hij zo graag wil zijn in de tabernakel, die tent in Jeruzalem. Want gemeente, wat is er kort geleden gebeurd? Toen heeft er iets heel belangrijks plaatsgevonden in de stad Jeruzalem. David heeft de ark, die een lange tijd buiten de stad is geweest, in het Filistijnse land, mogen terugbrengen in die tent, in die hut. Toen kreeg die ark weer een plaats in de tabernakel. Die ark, zo zegt de Schrift, spreekt van Gods gunst. Die ark symboliseerde de aanwezigheid van God in Zijn huis. Die ark waarvan de Heere tot Mozes ooit had gezegd: *Vanaf die plaats zal Ik tot het volk gaan spreken*.

Maar jongens en meisjes, hoe zag die ark eruit? Weet je dat? Ja, die gouden kist met dat verzoendeksel erop. Maar weet je ook wat er bovenop dat verzoendeksel te vinden was? Wat moest daar gemaakt worden? Juist, twee engelen, twee cherubijnen met vleugelen die elkaar raakten boven het verzoendeksel. En wat gebeurde nu elk jaar op de Grote Verzoendag? Daar ging de hogepriester met het bloed der verzoening in het Heilige der Heiligen. En dan besprenkelde hij dat bloed op dat verzoendeksel onder die vleugelen. In het verborgene van die vleugelen werd het bloed der verzoening gesprenkeld. En die twee cherubijnen, die met hun aangezichten staarden op dat bloed en als het ware een poort vormden met hun vleugelen over dat bloed, vertegenwoordigen daar ten diepste God in Christus.

Dat wist David. Dat geheim had hij geleerd op de school van vrije genade. Daar leefde hij bij en hij wist het: alleen op grond van het bloed der verzoening kan die hoge, heilige God, tegen Wie ik steeds weer zondig, nochtans gemeenschap met mij hebben. Het is op diezelfde plaats, door

datzelfde bloed, waar ik, arme zondaar, steeds weer mag vluchten in het verborgene van de vleugelen van de Heere. Daarom spreekt die plaats met recht van Gods gunst, van Gods genade, door recht.

Kijk, gemeente, als wij David vanmorgen horen zeggen in vers 5: *Ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen*, ja, l*aat mij de toevlucht in het verborgene Uwer vleugelen mogen nemen*. Dan zegt hij feitelijk dit: *Heere, dat ik rust mag vinden in Uw bloed. Heere, dit is wat ik begeer, dat ik me mag laten zakken en zinken in het verborgene Uwer vleugelen op dat kostbare verzoenende bloed, waardoor mijn zonden worden weggenomen, waar ik mag weten Uw eigendom te zijn, waar ik Uw gemeenschap ervaren mag*. Het is die plaats waar het bloed der verzoening op het verzoendeksel wordt gesprenkeld, waaronder de wet ligt, en daarom kan die wet mij niet meer verdoemen. Daar kan de vijand mij niet meer doden. Daar ben ik veilig. Daar zal niets en niemand mij kunnen scheiden van de liefde van God die er in Christus te vinden is.

Het is alsof David zegt: *O God, laat mij daar komen. Al mag ik er zelf niet komen, omdat ik geen priester ben, maar breng me dan bij het altaar in Uw huis, om daar bij dat altaar door het geloof te mogen vertoeven onder die vleugelen, in die verborgenheid op het bloed der verzoening*. Zeg eens, zit hier vanmorgen ook een zondaar die dat begeert? Is er ook zo'n sterk verlangen om in dat verborgene van die vleugelen van de Heere verlossing te vinden? Ja, dan weet je van je ellende. Dan weet je van je eigen persoonlijke zonde. Dan weet je van je schuld die je gemaakt hebt voor God. Dan ken je je aanvechtingen en dan weet je van je benauwdheden. Dan is het geen onbekende vraag meer in je hart: *Is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?*

Ja, meer nog, je weet dat dat middel er is, want je hebt ervan gehoord. Ja, je hebt gehoord dat er zelfs een Middelaar is die verlossen kan. En je hebt gehoord: het is de Heere Jezus Christus. O, wat is er een sterk verlangen in je ziel geboren naar Hem die alleen verlossen kan, die Zijn bloed gegeven heeft, waardoor je van je zonden verlost kan worden, waardoor de schuld betaald kan worden, die Zijn bloed gegeven heeft om uit handen van de doodsvijanden te kunnen blijven. Ja, die met dat bloed je tot Zijn eigendom gekocht heeft.

O, wat kan het soms een grote troost en verwachting geven, als dat wordt voorgesteld in de prediking, en als dan het geloof er een ogenblik in meekomt. Dan kun je zomaar onder de prediking van die Bloedbruidegom zitten en een sterk geloof krijgen: er zal verlossing komen, Zijn goedheid is zeer groot. Dan is dat zo'n troost in druk je toegelegd. Maar dat geeft juist zo'n sterk verlangen, dat je ook eens daadwerkelijk mag schuilen onder die vleugelen van Christus, rustend op Zijn bloed, om daar te ervaren: *Gods verborgen omgang vinden, zielen waar Zijn vrees in woont. 't Heilgeheim wordt aan Zijn vrienden, naar Zijn vreeverbond getoond. De ogen houdt mijn stil gemoed, opwaarts om op God te letten; Hij, die trouw is, zal mijn voet voeren uit der boze netten*.

Kijk, zo lag het bij David. Hij begeerde op die plaats te zijn waar de Heere daadwerkelijk, op grond van het bloed van het offer, verlossing zou schenken. En daar heeft hij om gebeden, daar heeft hij indringend om gebeden. En terwijl hij daar om bad, deed hij zijn geloften.

2. De geloften die David deed

Ja, David heeft in zijn leven geleerd dat hij buiten het gebedsleven niet kon. Als je het boek der Psalmen doorleest, kom je er wel achter hoeveel gebeden we daar tegenkomen. Ook Psalm 61 is daar een bewijs van: een indringend gebed, waar hij zijn nood geklaagd heeft, waar hij geroepen

heeft om hulp, waar hij leerde pleiten op Gods werk alleen, en waarin hij zijn sterk verlangen mocht uiten naar de gemeenschap met God. Maar weet u wat er nu in dit gebed van Psalm 61 nog meer openbaar komt? Dat David zijn geloften heeft uitgesproken voor God. Twee keer komen we dat woord tegen in onze tekst, vers 6: *Want Gij, o God, hebt gehoord naar mijn geloften*. En aan het einde van de psalm komen we het nog een keer tegen: *Zo zal ik Uw Naam psalmzingen in eeuwigheid, opdat ik mijn geloften betale dag bij dag*.

Wat zijn dat eigenlijk, geloften? We komen dat voor het eerst tegen in Genesis 28 vers 20. En juist die woorden kunnen ons helpen om te begrijpen wat een gelofte is. Daar staat geschreven: *En Jakob beloofde een gelofte.* Dus een gelofte, dat is een belofte doen aan God. Dus niet dat God een belofte doet aan een mensenkind, maar dat een mensenkind een belofte doet aan God. Dat is een gelofte, zoals Hannah dat gedaan heeft. En wat we jullie hebben meegegeven, ouders, daar staat ook van geschreven: *Zij beloofde een gelofte*.

Gemeente, het doen van een gelofte mag geen oppervlakkige zaak zijn. Dat was het voor Jakob niet, dat was het voor Hannah niet, dat was het ook voor David niet. Eigenlijk is het uitspreken van een gelofte een hele tere zaak. Het is feitelijk een zaak van het hart. Het is in het leven van Gods kinderen een geloofsoefening. Want wat is het dan? Gemeente, het komt hierop neer dat een ware gelovige voor het aangezicht van God uitspreekt dat hij de Naam van God en de deugden van God zal grootmaken wanneer de Heere zijn gebed heeft verhoord. Het wil zeggen dat een ware gelovige aan God belooft om Hem te verheerlijken als de Heere hem uit zijn of haar ellende en benauwdheid heeft gered. Het is ten diepste de belofte van dankbaarheid vanwege de verlossing uit grote ellende.

Gemeente, wie nu in waarheid zulke geloften mag uitspreken voor de Heere, zoals David in onze tekst, die weet heel goed dat hij het zelf nooit kan volbrengen. En daarom zie je zo dikwijls in de Bijbel dat als een kind van God een gelofte uitspreekt voor God, dat dat gepaard gaat met een gebedsleven. En dat heeft David ook geleerd op de school van het gebed. Hij bad om verlossing uit ellende, maar nooit zonder de verheerlijking van Gods Naam, zo blijkt uit Psalm 61. Als hij dan door genade een gelofte mag doen, dan mag David daar in deze ogenblikken de eer van God mee op het oog hebben. En wat zalig om zo'n bidder te mogen zijn aan de troon van Gods genade.

David kon zeggen: *Heere, U weet toch van mijn bidden, van mijn smeken. U weet toch hoe ik ook in het verleden riep uit mijn ellende, hoe ik ook in het verleden zo uitzag naar verlossing. Nee, Heere, verdiend heb ik het niet. Maar als U dan die verlossing wilde geven, dan hebt U het toch gehoord, hoe ik mijn geloften bij U bracht. En dat ik als het ware zei: Heere, als U mij nu verlost, dan zal ik U grootmaken. En U weet dat ik dat oprecht bedoel. En nu zit ik weer in de ellende, Heere, en U roep ik weer om verlossing. Maar opnieuw wil ik mijn geloften uitspreken. Heere, als U me nu opnieuw zou verlossen uit mijn ellende en mij terug zal brengen in Uw hut, in het verborgene Uwer vleugelen, Heere, dan zal ik niets anders willen doen dan Uw Naam psalmzingen. Dan zal ik bij het altaar mijn offer voor U brengen, mijn dankoffer. Dan zal ik U de eer en de dank willen toebrengen. O God, U weet toch hoe het in het verleden was. U hebt in het verleden toch ook mijn geloften gehoord en U weet hoe het ligt op de bodem van mijn hart. Heere, zoals het in het verleden was, zo begeer ik het ook nu weer. Als U mij verlost, zal ik U grootmaken in Uw huis. Ik zal Uw Naam met dankerkentenis verheffen, U al mijn geloften brengen, ik zal liefde en lof voor U ten offer mengen, in het heiligdom waar het volk vergaderd is.*

Gemeente, verreweg de meesten van ons hebben een gelofte afgelegd. En de grote vraag vanmorgen is wel: hoe hebben wij dat nou gedaan? Heb je nou geleerd dat bij het doen van een gelofte ook gehoorzaamheid moet volgen? Dat bij het uitspreken van een gelofte ook het betalen

van de gelofte moet komen? Want eens komt de Heere terug op al onze geloften. Hoe je belijdenis deed, hoe je een kind ten doop hield, hoe je trouwde, hoe je ambtsdrager werd. Dat zijn geloften. Wat is er van terechtgekomen in je leven? Belijdende leden in ons midden, vaders en moeders in ons midden, ambtsdragers, wat is er nou van je gelofte teruggekomen? Moet je ook niet diep je hoofd buigen over al je tekorten? Waar is het betalen van uw geloften? Voel je ook je tekort en je schuld? Maar God komt er straks op terug voor de rechterstoel.

Weet je wat een zegen is? Echt een zegen? Als je vastloopt met je geloften. En daar weten Gods kinderen van. Die komen er nou echt uit ondervinding achter, met smart in hun hart, dat ze zich niet aan hun gelofte hebben kunnen houden. Ook niet die geloften die zo in de gang van het geestelijke leven wel eens uit de oprechtheid van je hart aan de Heere gedaan worden. Zeker als iemand loopt in de eerste liefde. O, wat een geloften kunnen er dan uit de volheid van je gemoed niet opgezonden en uitgesproken worden voor God. Als je uit de volheid van je gemoed, vanwege die opzoekende zondaarsliefde, zegt: *Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen, o God, mijn Sterkte, U hartelijk beminnen*. En je bedoelde het oprecht en je bedoelde het op dat moment met een hart vol liefde.

Maar als de Heere later eens terugkomt op die geloften en Hij laat werkelijk zien wat Zijn gerechtigheid van je eist, en dat je met al je goede bedoelingen en liefdesbetuigingen en geloften nochtans in de schuld staat bij God en je voelt dat je moet betalen. Ja, zelfs dan kun je met je gelofte komen. Menig kind van God heeft het in die omstandigheden wel eens gezegd: *Heere, heb een ogenblik geduld met mij. Ik wil alles betalen wat U van me vraagt*. En dan erachter komen: het kan niet, het kan nooit. O, je wilde het wel vanuit de liefde, maar je komt erachter: ik kan het niet. O, als ik het zelf moet doen, als ik zelf mijn geloften moet betalen, dat betekent alsnog omkomen, dat betekent alsnog verloren gaan.

O, wat is het dan een wonder om werkelijk met al je tekorten en het vastlopen van al je geloften op één plaats terecht te mogen komen waar David terugkwam: bij het altaar, met maar één verlangen: *Geef mij Jezus en ik heb genoeg. Geef mij mijn beloften te kunnen betalen in Zijn kracht, door Zijn genade*. En zo alleen kan het. Weet u waarom? Omdat deze Heere Jezus in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid zo'n geweldige, zo'n machtige gelofte heeft uitgesproken voor het aangezicht van Zijn Vader. Welke gelofte? *Vader, Ik zal Borg zijn voor Mijn kerk*. En hoe heeft Christus Zich niet volmaakt aan Zijn geloften gehouden? Is het niet gebleken aan het vloekhout op Golgotha, waar Hij het uitgeroepen heeft: *Het is volbracht!*

Daar mag een zondaar met al zijn tekorten, met al zijn geloften die hij niet heeft kunnen houden, die hij zelfs verbroken heeft, terechtkomen om verzoening te vinden voor alle zonden, alle schuld. Dat is nou de plek waar alleen de gemeenschap met God ervaren kan worden en waar de geloften daadwerkelijk betaald kunnen worden. Alleen in Christus wordt het waar: *Want Gij, o God, hebt gehoord naar mijn geloften*. Ja, *Ik zal Uw Naam psalmzingen in eeuwigheid, opdat ik mijn geloften betale, dag bij dag*. Kijk, dat had David nou geleerd in zijn leven en hij wist het: als ik mijn gelofte uitspreek voor God, dan kan ik het alleen volbrengen door genade. En zo bad hij om verlossing. Zo deed hij bij zijn gebed zijn gelofte. Ja, hij begeerde zo op deze wijze weer terug te mogen keren naar de plaats waar de Heere wilde wonen te midden van Zijn volk.

3. De erfenis die David kreeg

Dat is het land waar hij zich nu uit verdreven voelde. Dat is het land wat het volk, waarover David koning geworden was, van de Heere tot een erfenis gekregen had. En daarom horen wij David tenslotte ook nog zeggen in het tweede deel van vers 6: *Gij hebt mij gegeven de erfenis dergenen die Uw Naam vrezen*. Onze laatste gedachte: de erfenis die hij kreeg.

Ja, David wist het heel goed: waar ik nu ben, in die verafgelegen streken, bij de grenzen van het beloofde land, daar hoor ik niet. Ik ben niet meer op de plaats die ik van de Heere gekregen heb. Ik ben niet meer op de plaats waar de Heere te midden van Zijn volk wil wonen. Nu gaat hij het zeggen: nochtans heb ik die plaats van U toch gekregen. Nochtans heeft Uw volk toch dat beloofde land van U gekregen. *Heere, Gij hebt het mij gegeven, de erfenis dergenen die U vrezen*. Het is alsof David zegt: *O God, het is toch alles Uw werk geweest. U hebt dit land toch aan Uw volk tot een erfenis gegeven. Jaren geleden, in de tijd van Jozua, en U hebt toch gewild dat ik op die plaats over dat volk koning zal zijn. O, breng mij dan weder tot die plaats, tot die erfenis, opdat ik verlost zij uit mijn ellende, Uw volk mag regeren, met name degenen die Uw Naam vrezen*.

Ook juist in deze woorden komt dat sterke verlangen van David openbaar om terug te mogen keren. Hij wil daar zijn waar zijn volk is, in het bijzonder bij degenen die God vrezen. En die had hij ontdekt onder de burgers van zijn koninkrijk, onder het volk Israël. In een andere psalm heeft hij er toch van gezongen: *Ik ben een vriend, ik ben een metgezel van allen die Uw Naam, o Heere, vrezen, en leven naar Uw goddelijk bevel. O Heere, hoe wordt Uw goedheid ooit volprezen*.

Zo verlangde David terug te keren naar de erfenis die God gegeven had. Maar hoor, meer dan David is Christus. Meer dan David kende Christus een sterk verlangen naar verlossing, juist toen Hij was in de weg van Zijn vernedering. Vorige keer heb ik daar ook al iets van gezegd. Hoe Christus in de grootste ellende terechtgekomen is, in die grote kloof tussen God en een mensenkind. Daar is Hij in de grootste eenzaamheid geweest, in de grootste duisternis, waar Hij geroepen heeft: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* En tegelijkertijd wist Christus het: in deze weg zal Ik nou die eeuwige verlossing voor Mijn kerk verwerven. In deze weg zal Mijn kerk met God verzoend worden. In deze weg zal er weer een toegang zijn tot het Vaderhuis hierboven. Dat had Hij toch gezegd, tot troost van Zijn discipelen. En nog steeds bevatten die woorden zo'n grote troost: *Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heengegaan zal zijn, en u plaats bereid zal hebben, zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijt waar Ik ben*.

In die hemelse erfenis, dat hemelse beloofde land. Hoe waar is het! Meer dan David is Christus. En daarom mogen we met recht zeggen: Psalm 61 is niet alleen een psalm van David, maar meer nog een psalm van Christus. Kijk, en als u vanuit die wetenschap nog eens naar die psalm gaat kijken, wat liggen daar rijke vertroostingen in Psalm 61. O, het was van eeuwigheid voor Christus een vreugde die Hem voorgesteld was, om door lijden tot heerlijkheid in te gaan. En wat was nou de vreugde die Christus voorgesteld was? Dat was de zaligheid van verloren zondaren. Kunt u dat begrijpen? Dat was zo'n grote vreugde voor Christus, om een zondaar zalig te maken. En dat was Hem van eeuwigheid voorgesteld. Met dat in Zijn gedachten, die wetenschap, heeft Hij de hemel verlaten en heeft Hij Zich willen vernederen tot in de allerdiepste versmaadheid en angsten der hel, om in die weg weer terug te mogen keren tot het hemelse heiligdom. Om, met de woorden van Psalm 61, weer terug te mogen keren in die hut bij Zijn Vader, waar Hij de toevlucht mag nemen in het verborgene, daarboven in de hemel bij Zijn Vader, aan de rechterhand in het hemelse heiligdom.

Zo heeft ook Christus begeerd de toevlucht te nemen aan de rechterhand des Vaders. En Hij wist het: daar zal Ik komen en daar kan Ik komen, want door dat offer wat Ik heb gebracht, ben Ik de Erfgenaam van het eeuwig zalig leven. Hij is de eerste Erfgenaam van dat hemelse Kanaän. En wat een wonder als nou een verloren zondaar in die erfenis, die Christus heeft verworven, mag gaan delen. Als Christus een verloren zondaar gaat opzoeken om zo een zalig te maken. En dan ga ik maar gelijk afstoten naar de diepte, want ik kan het vanmorgen niet uitwerken, maar allen die door

Hem worden opgezocht en allen die door Hem worden zalig gemaakt, die worden erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus. En dan zullen ze alles ontvangen wat Christus heeft verworven: vergeving der zonden, verzoening met God, de aanneming tot kinderen, het eeuwige leven met een Drie-enige God, en met allen die de Naam des Heeren mogen vrezen.

Wat een wonder om bij die gelukkige mensen te mogen horen. En dan ga ik het je vanmorgen maar vragen, met dat overbekende psalmvers: *Wie heeft nou lust om deze Heere te vrezen, het allerhoogst en eeuwig goed? Dan zal God zelf je Leidsman wezen, en leren hoe je wandelen moet*. Dan ga je verstaan wat het is om Hem oprecht te dienen. Dan zal ook de praktijk van de godzaligheid openbaar komen. Dan wordt het vrezen van Zijn Naam een zaak van je hart. Dan krijg je zo'n eerbied voor God, zo'n diep ontzag. Dan ga je zo'n goedheid ervaren. Dan wordt Hij groot en u en jij wordt zo klein. Dan komt de liefde van Hem in je hart. En dan wil je niet meer zondigen. En dan word je juist zo bedroefd over je zonde. En krijg je zo'n heilige schroom over je zonde die je God hebt aangedaan. Dan ga je met je zonde breken. En dan wil je hartelijk gehoorzamen aan Zijn wet, aan Zijn wil.

Ja, dan komt dat verlangen om van je zonde en ellende verlost te worden. Dan zul je Christus nodig krijgen. Dan komt er een liefde tot Christus. Dan zal Christus alle waarde voor je krijgen. Want Zijn Naam is Jezus, en Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden, om zo door de Heilige Geest voorbereid te mogen worden op die eeuwige erfenis die in de hemelen bewaard wordt voor allen die de Heere vrezen. En als je dan bij tijden, terwijl je hier op aarde midden in de woestijn zit en te midden van allerlei ellende, eens op die erfenis mag zien en het geloof komt erin mee dat dat nu bewaard wordt bij God in de hemel, dan kun je bij tijden meezingen: *Getrouwe Heere, Gij wilt mijn goed, mijn God, mijn erfenis en het deel mijns bekers wezen. Gij onderhoudt gestaag het heugelijk lot, dat Gij zo mild voor mij hebt uitgelezen. De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren; o heerlijk erf, Gij kunt mijn ziel vervoeren*.

Amen.